

«Печенізька облога Києва»

Олександр Олесь

Раз дізнались печеніги,
Що для бою час настав,
Що в Болгарії далекій
Забарився Святослав.

Наче хмари, бідний Київ
Печеніги облягли,
Загриміли всюди сурми,
Тарабани загули.

А у місті плач і стогін:
Ані вийти, ні ввійти,
Став людей косити голод,
Став в могили їх нести.

А в той час гуляє Претич
З дужим військом за Дніпром...
Та не станеш буйним вітром
І не зробишся орлом.

Полетіли б і сказати:
"Ви на волі, соколи,
А наш Київ сірим муром
Печеніги облягли".

Стали думати кияни,
Де їм лицаря знайти,
Щоб із міста на той берег

Сміло зважився пройти.

"Я піду!" — хлоп'я говорить.

"Ти ж мале ще, молоде..."

"Я піду", — хлоп'я говорить

І з вуздечкою іде.

Вийшов з міста, в яр спустився,

Полям швидко перебіг,

Став, постояв, вийшов з гаю,

Йде, неначе печеніг.

Ось і табір, Глянув — війська,

Як тієї сарани!

Коні ржуть, реве худоба,

На триногах казани.

А на сонці сяє зброя,

Сяють, блискають списи...

Як пробитися крізь хмару,

Як пройти через ліси?!

"Де ти, Претич-воєводо,

Де ти, князю Святослав?!" —

Так собі подумав хлопець

І у когось запитав:

"Чи не бачили ви, дядьку,

Тут буланого коня?

Я пустив його на пашу,

Та й заснув на хвильку я..."

"Ні, не бачив... ач, роззява!

Так колись ти і в бою
Задрімаєш і за хвильку...
Стратиш голову свою".

"Треба йти питати інших...
Де ж він, лишенько моє?!
Гей ти, коню мій буланій,
Гей, озвися, де ти є?!"

Вдалині Дніпро синіє...
Хлопчик плаче, як ягня:
"Чи не бачили ви, дядьку,
Тут буланого коня?"

Ось уже і любий берег,
Хвилі весело шумлять...
Він оглянувся — далеко
Вороги його стоять.

І схопив себе за груди,
На собі одежу рве,
Через мить уже по хвилях
На той берег він пливе.

І нарешті бачать хлопця
Печенізьки вояки,
І за ним біжать, женуться,
Як за сарною вовки.

Туго луки натягають,
Стріли кидають вперед,
То пірне хлоп'я у воду,
То заб'ється в очерет.

Стріли падають у воду,
Наче чорні блискавки...
Попливти б, — але бояться
Печенізькі вояки.

А мале хлоп'я давно вже
Степом котиться-летить...
Сяють вогниками очі,
Серце пташкою тремтить.

Ось уже і рідний табір,
Ось і Претич, вояки...
Ах, здається, по степу він
Розгубив свої думки.

Прибігає, важко диха,
Ледве встоїть на ногах...
Закричав — і гнів палає
В огняних його словах.

"Воєводо і вояцтво!
Ви гуляєте, орли,
А наш Київ, наче хмари,
Печеніги облягли.

Ви гуляєте, а люде
Швидко з голоду помруть,
Швидко з голоду наш Київ
Печенігам віддадуть".

Пильно слухає вояцтво,
Що розказує хлоп'я...

Меч стискає воєвода

І сідає на коня.

"Вояки! вперед! на поміч! —

Вірний Претич закричав, —

Хай живе наш славний Київ,

Хай живе наш Святослав".

Обернувся в вулик табір...

Крики, ржання, метушня...

Кожний бравсь за спис, за зброю

І... на огиря-коня.

І злякались печеніги...

Крик пішов і залунав,

Що вертається з походу

Переможець Святослав.

Безліч літ уже минуло,

Вже давно в землі хлоп'я.

І давно вже в серці нашім

Вмерло лицаря ім'я.